

Μεταξύ Πολωνέζας και Νοτούρνο

Γραμμένο από

τον Τζων Μπάντλερ

Κύπρος, 1956. Ο Ηρακλής σταμάτησε να κάνει ποδήλατο στο Πάνω Βουνάκι. Σαν το γειτονικό χωριό Καλοπετριά, που είναι δύο μίλια ανατολικά κατά το μήκος του βουνού, το Πάνω Βουνάκι έβαζε τέλος σε μία μακροσκελή ανάβαση τριών μιλίων από την ακτή. Πέρα από τα ασβεστωμένα σπίτια η στενή αυτή αρτηρία ξέφτιζε σε ένα δίκτυο από μονοπάτια κατσικιών που υψώνονταν προς την αιχμηρή κορυφή των Κυρηνίων.

Ο Ηρακλής κύλισε το ποδήλατό του στην σκιά. Καθώς η καρδιά του καλμάρισε, το πουκάμισο και το χακί του σορτς άρχισαν να τον φαγουρίζουν. Τράβηξε έξω το πουκάμισό του, που είχε κολλήσει στο στήθος του, και σκούπισε το πρόσωπό του με το μανίκι του. Ένα μπάνιο στην θάλασσα αργότερα, υποσχέθηκε στον εαυτό του.

Μια πόρτα βρόντηξε.

Γύρισε. Ένα μικρό παιδί τον κοίταζε σαν χάνος. Το παιδί έσφιξε στο στήθος του ένα μικρό μπόγο τυλιγμένο σε εφημερίδα, και έκανε ένα πηδηματάκι από το σκαλοπάτι. Με γυμνά πόδια χωρίς καν να νοιαστεί για τις κοφτερές πέτρες, πέρασε απέναντι σαν αστραπή.

Το μικρό σπίτι χωρίς παράθυρα, απ' όπου βγήκε το παιδί, έδινε την εντύπωση ενός εγκαταλελειμένου εμπορικού χώρου με μια στραβή ταμπέλα της Κόκα Κόλα. Ήταν το μπακάλικο του χωριού. Ο Ηρακλής ακούμπησε το ποδήλατό του στον τοίχο, έγλειψε τα ξεραμένα του χείλη και μπήκε μέσα.

Μια κοριτσίστικη φωνή, που σχεδόν δεν ακουγόταν καθόλου εξαιτίας της μουσικής στο ράδιο, τον χαιρέτησε με ένα «Ορίστε;»

Το στενάχωρο δωμάτιο, ένα συνονθύλευμα από κονσέρβες σαρδέλας, βάζα με ελιές και σακούλες με ρίγανη, βρομοκοπούσε από σκόνη και κύμινο – ή μήπως ήταν κόλιαντρος;

Η κλασική μουσική ακουγόταν περίεργα, εκτός τόπου και χρόνου.

Ο Ηρακλής τράβηξε τα μαλλιά από τα μάτια του. «Κόκα Κόλα ;»

Το κορίτσι έδειξε. «Στην παγωνιέρα. Είκοσι μιλς παρακαλώ».

Έβγαλε τα γυαλιά του ηλίου και πήρε μόνος του το μπουκάλι. Η φιγούρα του κοριτσιού πίσω από τον πάγκο φωτίστηκε από το παράθυρο, και πήρε μορφή – μικροκαμωμένη, με μαύρα μαλλιά μαζεμένα πίσω σε αλογοουρά.

Ο Ηρακλής βάρωσε κάτω ένα κέρμα. «Σοπέν;»

Το συρτάρι του ταμείου έτριξε. «Είσαι πιανίστας;»

«Όχι, αλλά μπορώ να αναγνωρίσω τον Σοπέν. Δεν μπορεί ο καθένας άλλωστε;»

Το κορίτσι έσπρωξε τα ρέστα προς τον Ηρακλή.

«Πιανίστρια», είπε αυτός παρατηρώντας τα περιποιημένα της νύχια που παρέμειναν πίσω από τα ρέστα και τα χαρτιά της μουσικής. «Κι εσύ συνθέτεις».

Τράβηξε απότομα το χέρι της πίσω. Τα χαρτιά σκορπίστηκαν στο πάτωμα.

Ο Ηρακλής σήκωσε τα φύλλα και τα έβαλε στον πάγκο της. «Εγώ σχεδιάζω και ζωγραφίζω. Αλλά δεν προχώρησα ποτέ με την μουσική. Δεν έχω υπομονή να κάνω πρακτική εξάσκηση, αλλά μαντεύω πως είμαστε συνάδερφοί της τέχνης έτσι κι αλλιώς».

Αν και τα ελληνικά της, δεν προδόθηκαν από κανένα ίχνος προφοράς, αυτός την ρώτησε, «Είσαι Τούρκισσα;»

«Φαίνεται;»

Ο Ηρακλής είχε ακούσει για αυτήν την ιδιοφυΐα, αλλά τίποτα για την εμφάνισή της. «Νόμιζα πως αυτό το χωριό ήταν ελληνικό».

Το κορίτσι δεν είπε τίποτα.

Ο Ηρακλής σήκωσε τους ώμους του. «Ποιός σε διδάσκει πιάνο;»

Αυτή έπαιξε με το συρτάρι του ταμείου. Τα ξύλα έτριξαν μεταξύ τους, καθώς έσπρωξε το σφιχτό χερούλι γύρω από την μοναδική βίδα που το συγκρατούσε. «Γιατί θέλεις να μάθεις;»

Γιατί αλήθεια; Καλύτερα να εξαφανιστεί. Από στιγμή σε στιγμή μπορεί κάποιος από τους αδερφούς της να φανεί ξαφνικά με το οικογενειακό κυνηγετικό όπλο. «Μόνο περνάω την ώρα μου», είπε ο Ηρακλής. «Κάνει ζέστη έξω. Έχεις ποδήλατο;»

«Πολλά ρωτάς».

Ο Ηρακλής τράβηξε την άκρη του πουκαμίσου του. Άλλαξε γνώμη. Έβαλε το χέρι του στην τσέπη για το μαντήλι του και σκούπισε το πρόσωπό του. «Έλα μαζί μου για μια βόλτα. Αύριο».

Δεν ήταν πίσω στο Λονδίνο, και ούτε αυτό ήταν ένα Σαββατόβραδο σε μια αίθουσα χορού. Αυτή ήταν η πατρίδα του, ένα ασήμαντο κομμάτι της Βρετανικής Αυτοκρατορίας όπου η λέξη σκυλότουρκος μπορούσε ακόμα να ξεφύγει και από τα πιο αριστοκρατικά ελληνικά χείλη, και όπου μια εθνικιστική σφαίρα πισώπλατα είχε γίνει καθημερινός κίνδυνος. Καθώς ο Ηρακλής περίμενε την αντίδρασή της, ο σφυγμός του σφυροκοπούσε δυνατά.

Το κορίτσι τράβηξε το συρτάρι και το έκλεισε χτυπώντας το κουδουνίζοντας δυνατά το περιεχόμενό του. «Δεν σε ξέρω».

Αναστέναξε. «Το όνομά μου είναι Ηρακλής Ναξιώτης. Είμαι Έλληνας. Σπουδάζω στην Αγγλία». Κατάπτε την τελευταία γουλιά της Κόκα-Κόλα και πλησίασε στον πάγκο. «Κάνω διακοπές και μένω στο σπίτι του νονού μου, στην Κυρήνεια, στην βίλλα Πέτρινο. Είμαι δεκαέξι χρονών».

Αυτή μαζεύτηκε.

«Σε παρακαλώ,» είπε ο Ηρακλής «Μην πεις τίποτα τώρα. Θα είμαι κάτω στην συμβολή του δρόμου Κυρήνειας αύριο το πρωί στις εννέα η ώρα. Μην ανησυχείς. Εάν είσαι εκεί εντάξει. Εάν όχι, πάλι εντάξει. Πως σε λένε;»

Το κορίτσι στριφογύρισε την αλογοουρά της γύρω από το δάχτυλό της, και ψιθύρισε, «Φούλια».

Γιατί να συνεχίσω; Αυτή η συνέχεια μπορεί να έχει μέχρι και μαχαιρώματα. Γι' αυτήν θα ήταν χειρότερα. «Θα είμαι εκεί, Φούλια, και θα σε περιμένω. Στις εννέα η ώρα το πρωί. Φέρε το μαγιό σου, ή έλα προετοιμασμένη για να μου εξηγήσεις την διαφορά μεταξύ πολωνέζας και νοτούρνο».

Τον κοίταξε με τρόπο και ψιθύρισε, «Δεν κάνουμε έτσι εμείς στην Κύπρο».